

3

Lee Kenwood byl z nové laboratoře nadšený. Mohl tu své systémy oddělit od hlavní pozorovací oblasti, takže konečně získal trochu prostoru, aby mohl pracovat na hardwaru pro nový projekt. A že to byl nějaký projekt.

Radost mu dělala i pomoc Juana Diaze, portorického počítačového mága, který teprve před pár lety dokončil studium na škole. Velmi rychle se učil a byl neuvěřitelně chytrý.

Lee a Juan se právě skláněli nad velkým stolem. Oba zvedli zraky, když Alison otevřela dveře a na chvíli vpustila dovnitř ryk pokřikujících dětí.

„Ahoj Ali,“ pozdravili jednohlasně. Lee stiskl tlačítko na klávesnici a díval se, jak se na monitoru zobrazují výsledky. Juan v ruce opatrně přidržoval nějaký velký přístroj připojený tenkým kabelem k počítači.

„Ahoj.“ Alison za sebou nechala zaklapnout dveře a došla k nim. „Jak to vypadá?“

„Celkem dobře. Většinu už jsme nahráli a vyzkoušeli. Podle mě by to mohlo být ve čtvrtek ráno hotové.“ Zvedl zrak od počítače. „Dirk a Sally se vrátili?“

„Jak jsi to poznal?“

„Za dveřmi to zní jako v zoo.“

Tou „zoo“ myslel asi čtyřicet nadšených ukřičených dětí. Alison a jejímu týmu se po přesunu do Portorika dostalo tolik mediální pozornosti, že se proměnili v něco jako místní celebrity. Dříve toho roku tým oficiálně zveřejnil přelomové výsledky překládacího systému IMIS a předvedl ho několika zpravodajským štábům. Zpráva se bleskově rozšířila a na akvárium se brzy sesypali lidi ze široka daleka, aby se přesvědčili na vlastní oči. Několik časopisů označilo rozvoj komunikace s delfíny za „počin století“ a v dalších dvou měsících dostali Alison a její tým stovky pozvání do televizních a rozhlasových pořadů. Bylo to až únavné, ale po tom, čím si prošli, to byla aspoň ze začátku vítaná změna. Když ale mediální pozornost ani po takové době neutichala, rozhodli se z americké pevniny odstěhovat – nejen kvůli výzkumu, ale i v zájmu vlastního duševního zdraví.

Bylo ale jasné, že pozornost je bude doprovázet, ať se vydají kamkoli, a Portoriko v tomto ohledu nebylo žádnou výjimkou. Jakmile se rozkřiklo, že se stará budova na jižní straně ostrova, nedaleko města Ponce, bude přestavovat na nové výzkumné centrum pro slavné „Dirka a Sally“, celý ostrov se zaradoval. Co však Alison a její spolupracovníky překvapilo, byla reakce portorických dětí.

V raných fázích výzkumu ještě ve Státech prováděl Alisonin tým na exkurzích spousty a spousty dětí, které přijely delfíny navštívit. Viděli hodně dětí upřímně nadšených, ale taky

spoustu těch, které to nezajímalo. Seděly někde stranou a civěly do mobilních telefonů. Alison to nejdřív připadalo zvláštní, a když to vídala pořád dokola, začalo ji to vysloveně deprimovat.

Světlou výjimkou byla jedna mimořádná třída páťáků z Hedrickovy základní školy v texaském Lewisville, a právě tu jí portorické děti hodně připomínaly. V Portoriku byly všechny děti u delfínů v naprostém transu. Od tlustého skla se ani na chvíli neodlepil jediný dětský obličej. Děti byly k neutíšení, a v Alison a ostatních to nevyhnutelně vyvolávalo reminiscence těch vzrušených časů v počátcích projektu. A tak se rozhodli, že na oplátku připraví pro děti něco mimořádného.

Nápad dostala Alison a světila se s ním Leemu a Juanovi. Zabralo to nějaký čas, ale podařilo se jim sestavit menší překladový server pro návštěvníky. Měl mnohem chudší slovník než gigant IMIS a neuměl překládat nová slova, ale dával dětem příležitost k něčemu fantastickému: stoupnout si před vodní nádrž a doopravdy si popovídat se živým delfínem.

Alison si pamatovala, jak se na děti ťukající do klávesnice dívala poprvé. Měla pocit, že některé z nich snad samým vzrušením puknou. A bylo to nakažlivé: ani Dirka a Sally nikdy neviděla tak nadšené. Vždycky zůstávali a povídali si s dětmi hodiny a hodiny, dokud neodešlo i to úplně poslední.

Dirk a Sally teď byli volní a mohli si přicházet a odcházet podle libosti. A tak, vždycky když se objevili, Alison a její spolupracovníci honem obvolali nedaleké školy a domlouvali

narychlo návštěvy. Ani děti, ani delfíni přitom nikdy neprojevíli sebemenší známky únavy. Byla to vážně „zoo“ a Alison ji zbožňovala.

„Mimořádně,“ přerušil její myšlenky Lee. „Mluvila jsi s DeeAnn? Sháněla se po tobě. Myslím, že od tebe odpoledne chtěla pomoci.“

„Ne. Zajdu za ní.“

Lee jen přikývl a otočil se zpátky k Juanovi, který mu ukazoval něco na monitoru. Alison byla na odchodu, když jí zazvonil telefon. Podívala se na displej a ihned hovor přijala.

„Ahojky,“ uculila se do telefonu nesměle.

„Ahoj,“ pozdravil ji hluboký hlas na druhém konci.

„Jakpak se máš?“

Instinktivně se odvrátila od Leeho a Juana, kteří se začali významně chechtat. Lee si složil dlaně k ústům. „Vyříd', že pozdravujeme.“

Posunkem mu naznačila, aby mlčel, a otočila se k nim zády. „Promiň.“

John Clay se pousmál. „Já se mám fajn. A ty?“

„Docela dobře. Zrovna jsem Leemu a Juanovi radila něco kolem počítačů.“

Clay se zasmál. „To si dovedu představit.“

„No dovol,“ předstírala uraženost. „V těchhle věcech se vyznám! Mám doma toaster. A kde vůbec jsi?“

„Ehm, v letadle.“

Alison se podívala na hodinky. „Už? Myslela jsem, že poletíte až večer.“

„No, to jsem ti chtěl říct... Bohužel se něco objevilo, takže nestihnu dorazit.“

Alison posmutněla. „Škoda. Moc jsem se na tebe těšila.“

„Já vím. Mrzí mě to. Taky jsem se těšil. Doufám, že to nebude nadlouho.“

„A kam vlastně letíte?“

„Do Brazílie,“ odpověděl Clay. „Je to od vás za rohem.“

„Povíš mi, co tam?“

„Bohužel ne. Pojd'me se tvářit, že letím hledat romantická místa na dovolenou.“

„Za chvíli to bude rok.“

„Já vím.“

Jasně že víš, pomyslela si. Tenhle chlap nikdy nic nezapomínal. Jeho hlava byla jako ocelová past. Vlastně ji to pořád udivovalo. Nejenže uměl *naslouchat*, ale navíc si to, co mu řekla, opravdu pamatoval – déle než deset vteřin.

Alison si musela přiznat, že John Clay vůbec nebyl takový, jak si myslela, když se setkali poprvé. Pracoval pro námořnictvo, armádní složku, kterou z duše nenáviděla. Totiž, aby byla úplně upřímná, nenáviděla všechny armádní složky. Ale pak se ukázalo, že tenhle chlap není jen mariňácký zelený mozek. Vlastně nebyl ani chlap; byl v dobrém slova smyslu anomálie. Chytrý, pozorný a taky nechutně hezký. Ta jeho ramena!

„Fakt je mi to líto, Alison.“ Letadlo se rozjelo na ranvej a Clay začal v sedadle nadskakovat. „Zavolám ti zítra nebo pozítří, dobře?“

„Dobře,“ odpověděla Alison, pořád trochu posmutnělá. „Buď opatrný.“

„To vždycky.“

„Ahoj.“ Ukončila hovor a mlčky se dívala do displeje.

„Chápu to tak, že nepřijede,“ řekl za ní Lee.

Povzdychla si a nechala mobil vklouznout zpátky do kapsy. „Ne.“

Letěli Gulfstreamem III C-20, který dorazil na základnu ani ne půl hodiny po videohovoru s Langfordem. Clay si vypnul telefon, zavřel oči a lehce vtiskl hlavu do kožené opěrky. Zklamání v Alisonině hlase ho mrzelo.

Seděl dlouho bez hnutí. Pak zvedl ze stolku složku s kopií zprávy o ruské ponorce a začal v ní znovu listovat. Mlčel a přemýšlel.

Jako první promluvil Caesare. „Nemůžu přijít na to, co by v Brazílii mohlo zajímat ruskou ponorku, a ještě tak starou?“

„Přemýšlím o tom samém. Rusko má s Brazílií docela dobré vztahy, tak proč takové tajnosti?“

„Tajnosti člověk obvykle dělá, když se schovává.“

„Ale před čím by se tam schovávali?“ uvažoval Clay. „A proč v ponorce staré padesát let, která je pro celý svět už dávno vyřazená z provozu?“

„Možná právě *proto*, že je pro celý svět dávno vyřazená,“ odušil Caesare s nádechem sarkasmu. Napil se z láhve piva.

„Ale kdybych já byl Rus a chtěl provádět něco tajně, určitě bych to nedělal v ponorce třídy November. Jsou hrozně hlučné.“

Clay zaklonil hlavu a nepřítomně se zahleděl do stropu. „Brazílie má druhé největší námořnictvo na amerických kontinentech. Jejich flotila a infrastruktura je obecně známá. Co by tam Rusové mohli zjišťovat?“

„Taky je divné, že nic neřekli.“

„Přesně. Kdyby Rusko chtělo ututlat něco tajného, taky by se odtud snažilo posádku co nejdřív dostat, ne?“

„Ledaže by si mluvením mohli přihořit.“ Caesare si zadumaně prohlížel nakloněnou láhev. „Ale proč si teda něco nevymyslí? Tak to vlády dělají v jednom kuse.“

„To je fakt. Ale znamená to, že se ptáme pořád na to samé. Co je zajímavé zrovna na Brazílii?“

Caesare postavil láhev do držáku a sklopil si sedačku. „Třeba to má mnohem jednodušší vysvětlení.“

Clay zvědavě vyčkával.

„Možná je jejich navigační důstojník idiot.“

Clay se zasmál. V tu chvíli dvouproudové motory Gulfstreamu dosáhly maximálního tahu, pilot uvolnil brzdy a letadlo se nečekaně rychle rozpohybovalo. Přejelo ranvej, získalo rychlost a pak se hladce vzneslo do vzduchu.

Clay se díval na zem, která se rychle vzdalovala, a snažil se uvolnit a odpočívat. Ale nemohl vyhnat z hlavy jednu věc. Nepříjemnou, dotěrnou otázku, na kterou měla být ve zprávě odpověď, a nebyla.